

בש"פ 1468/17 - יציק (איציק) ואזנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1468/17

כבוד השופט ח' מלצר
יציק (איציק) ואזנה

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) מתאריך 09.02.2017 ב-מ"ת
47471-07-16

עו"ד יעקב שקלאר

בשם העורר:

עו"ד ציפי קוינט-שילוני; עו"ד מאור סבג

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) מתאריך 09.02.2017 במסגרת מ"ת 47471-07-16, בגדרה בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

אביא להלן, בתמצית, את הנתונים הנדרשים להכרעה בערר.

עמוד 1

2. בתאריך 28.07.2016 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כתב אישום הנפרש על פני 32 עמודים, ומחזיק שלושה עשר אישומים כנגד העורר ו-7 נאשמים נוספים, במסגרתו מיוחסות לעורר, בין היתר, העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הוצאת חשבוניות, או מסמכים הנחזים כחשבוניות מבלי ביצוע, או התחייבות לבצע עסקה בנסיבות מחמירות - מאות עבירות לפי סעיף 117(ב)(3), יחד עם סעיף 117(ב)(2) ו-(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק המע"מ); פעולה במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק, או ישתמט מתשלום מס, בנסיבות מחמירות - ריבוי עבירות לפי סעיף 117(ב)(1), יחד עם סעיף 117(ב)(2) ו-3 לחוק המע"מ; ניכוי מס תשומות מבלי מסמך כאמור בסעיף 38, וזאת במטרה להתחמק, או להשתמט מתשלום מס, בנסיבות מחמירות - ריבוי עבירות לפי סעיף 117(ב)(5), יחד עם סעיף 117(ב)(2) ו-(3) לחוק המע"מ; אי תשלום דמי ביטוח בעבור עובד - עבירות מרובות לפי סעיף 398(ג), יחד עם סעיף 398(ה) לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995 (להלן: חוק הביטוח הלאומי); הכנה, או קיום של פנקסי חשבוניות כוזבים, או רשומות אחרות כוזבות, במזיד ובכוונה להתחמק ממס, או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס - ריבוי עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); שימוש בכל מרמה, ערמה, או תחבולה, או הרשאה להשתמש בהן, בכוונה להתחמק ממס ולעזור לאדם אחר להתחמק ממס - עבירות לפי סעיף 220(5) לפקודה; קבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין; עשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר, או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו, או עשיית פעולה בו - עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון); עשיית דבר בכוונה למנוע, או להכשיל הליך שיפוטי, או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות, ובין בדרך אחרת - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

3. לפי הנטען בכתב האישום, ובקיצור נמרץ - במהלך חודש ינואר 2013 העורר החל לעבוד עם בן דודו ליאור וזאנה (להלן: ליאור) בהפצת חשבוניות פיקטיביות באמצעות חברת יהלום שירותי שמירה, אבטחה והדרכה בע"מ (להלן: חברת יהלום). בכתב האישום נטען כי במהלך חודש מרץ 2013 העורר קשר קשר עם ליאור ועם: מספר חברות עימן ליאור עבד (להלן: הלקוחות), חברת יהלום ואחרים לביצועה של תוכנית עבריינית, במסגרתה הלקוחות הנ"ל הועברו לעורר, וזאת במטרה שהעורר ימשיך ויתן ללקוחות ולאחרים כיסוי חשבוני פיקטיבי. לפי הנטען, מטרת הקשר היתה, בין היתר, לאפשר ללקוחות להחזיק מאות עובדים, וזאת, כך נטען, מבלי שיתקיימו יחסי עובד-מעביד, מבלי שיידרשו לתת לעובדים זכויות המגיעות להם על פי חוק, ומבלי שייאלצו לשלם להם פיצויי פיטורין, או גמולים נוספים, כמו גם כדי שיוכלו לנכות את תשלומי המס הנובעים מהחשבוניות הפיקטיביות, ובכך להקטין את הוצאות עיסוקיהם.

4. בכתב האישום נטען עוד כי במסגרת מימוש הקשר - העורר פעל כדי להקטין את תשלומי המס בגין החשבוניות הפיקטיביות בכך שמכר ורכש, ו/או קיבל מאחרים מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס, וזאת, כך נטען, מבלי שעשו, או התחייבו לעשות את העסקאות שלגביהן הוצאו המסמכים כאמור. לפי הנטען, העורר הגדיל בצורה זו - לצרכי מס הכנסה - בחברות בהן שלט וב-חברת יהלום את הוצאותיהן באמצעות תשומות פיקטיביות, וניכה גם את התשומות האמורות בדיווחים התקופתיים למע"מ.

5. על פי עובדות כתב האישום, בסיכומם של דברים - העורר, ליאור ויתר הנאשמים ביצעו עבירות מס בהיקף כולל של כ-1,300,000,000 ש"ח, ועבירות של הלבנת הון בסך של (לכל הפחות) 139,055,443 ש"ח.

הליכי המעצר

6. בתאריך 20.06.2016, העורר נעצר בגין העבירות בהן הוא נחשד. עוד באותו היום מעצרו הוארך למשך 7 ימים על ידי בית משפט השלום בפתח-תקוה. מאז הוארך מעצר הימים של העורר מספר פעמים, ואולם בתאריך 08.07.2016 - בית משפט השלום הנכבד הורה על שחרורו בתנאים מגבילים, אשר כללו, בין היתר, שהות ב"מעצר בית" מלא שיחול עד לתאריך 29.07.2016 והתחייבות להתייצב לחקירה, או למשפט על פי דרישה. בית משפט השלום הנכבד קבע עוד כי ככל שהעורר יפר את תנאי שחרורו - הוא יעצר ויובא בפני שופט. המשיבה עררה על החלטת השחרור של בית משפט השלום הנכבד, ובתאריך 10.07.2016 בית המשפט המחוזי מרכז-לוד הנכבד - דחה את הערר.
7. המשיבה הגישה בתאריך 28.07.2016 כתב אישום כנגד העורר לבית המשפט המחוזי בתל-אביב ובמקביל לו - בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. עוד באותו היום בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי תנאי השחרור המגבילים בהם מצוי העורר יוארכו, וכי לעת הזו לא מתקיימות נסיבות מיוחדות, אשר מצדיקות את מעצרו של העורר עד לדיון בבקשה (ראו: מ"י 16877-07-16). על היבטים מסוימים בהחלטה זו, שדיון בהם איננו נדרש לשם ההכרעה שבפני, העורר הגיש ערר לבית משפט זה, וזה נדחה על ידי חברתי, השופטת א' חיות (ראו: בש"פ 5872/16 וזאנה נ' מדינת ישראל (12.08.2016)).
8. בתאריכים: 15.08.2016, 29.08.2016 ו-06.09.2016 התקיימו בבית המשפט המחוזי הנכבד דיונים בבקשה למעצר עד תום ההליכים, וכן בבקשתו של העורר לעיון חוזר בתנאי חלופת המעצר שהוטלו עליו. בתום הדיונים, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי לעת הזו - התנאים המגבילים שבהם נתון העורר יעמדו בעינם.
9. בתאריך 26.09.2016 התקיים דיון בבקשת העורר להקלה בתנאי החלופה. בתום הדיון - בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הבקשה, בקובעו כי נכון למועד הגשת הבקשה טרם בשלה העת לדון בה, וזאת משום שראוי כי יעבור זמן משמעותי יותר משלושה חודשים, בהם יקיים העורר את תנאי החלופה.
10. בתאריך 03.11.2016 המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לעיון חוזר, במסגרתה היא עתרה כי בית המשפט יורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, וזאת, לטענתה, בגין ביצוע הפרות מהותיות של התנאים המגבילים שהוטלו עליו. בתוך כך, המשיבה גרסה, בין השאר, כי העורר פגש מספר פעמים את ליאור, המשמש כעד תביעה בתיקו של העורר, וכן איפשר לו לעיין בהודעות שנגבו בפרשה, וכל זאת, כך נטען, לעיני בת זוגו של העורר, וללא כל פיקוח - בניגוד לתנאי השחרור שחלו עליו באותה העת (שני מפקחים בכל זמן נתון). עוד נטען כי ליאור פנה לאחד מעדי התביעה האחרים (להלן: העד) באמצעות מסרון, ובמסגרתו שלח לו צילום של הודעת העד במשטרה, לצד הכיתוב: "הופעלו עליך לחצים אה?? פשש בהצלחה אחינו".
- עוד באותו היום בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד להחלטה אחרת, תוך שהוא מציין כי הוא רואה במפגש עם העד, או בהעברת החומר כהפרת תנאים חמורה. במקביל נקבע כי יוגש תסקיר בעניינו של העורר.

11. על ההחלטה הנ"ל - העורר הגיש ערר (בש"פ 8556/16 וזאנה נ' מדינת ישראל (17.11.2016)), אשר נדחה בהחלטת חברי, השופט ס' ג'ובראן, בקובעו, בין היתר, כך:

"תמים דעים אני עם עמדת בית המשפט המחוזי, לפיה מדובר בהפרה חמורה..." ולענין האפשרות כי העורר ימצא בחלופת מעצר נקבע כי: "אין בית המשפט חייב לבחון חלופת מעצר בעניינו, הגם שהוא רשאי לעשות כן, בהתאם לשיקול דעתו... בעניינו, ברי כי ההפרה המיוחסת לעורר משליכה על אופי חלופת המעצר והמפקחים..." (שם, בפיסקה 12-13; ההדגשה הוספה - ח"מ).

12. בתאריך 28.11.2016, הוגש תסקיר חלופת מעצר בעניינו של העורר, במסגרתו נמסר, בין השאר, כי העורר כבן 41, ובעל עבר פלילי מכביד: הכולל 12 הרשעות קודמות, ביניהן: הרשעות בגין מרמה, זיוף, אלימות בכלל וכנגד בת זוג בפרט, תקיפת שוטרים ועוד. שירות המבחן מסר גם כי במסגרת ההרשעות הקודמות - העורר ריצה מאסר מצטבר של כ-7 שנים בפועל. עוד נמסר כי אופי הרשעותיו של העורר מלמד על דפוסים זיפניים, והיעדר כל יכולת להתייחס להשלכות מעשיו של העורר על סביבתו, כמו גם ללא יכולת להימנע מכך גם לאחר סנקציות עונשיות. בתוך כך שירות המבחן העריך כי נשקפת מהעורר רמת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות מירמית ועוברת חוק. שירות המבחן הוסיף כי העורר איננו לוקח חלק בפעילות חינוך ושיקום במסגרת המעצר, אף שהביע רצון לעשות כן בעתיד. בעת הכנת התסקיר נבחנו מספר משמורנים פוטנציאליים שהעורר הציע. שירות המבחן התרשם כי ההפרות הנזכרות בפיסקה 10 שלעיל, בוצעו תחת פיקוחם של חלק מהמשמורנים מהמוצעים, וכי זוגתו של העורר איננה מתאימה לתפקיד, זאת מאחר שאיננה יכולה להציב לו גבולות והיא אף סבלה בעבר מאלימות שהעורר הפעיל כלפיה.

נוכח כל האמור: רמת המסוכנות הגבוהה, חולשת החלופה המוצעת, והתנהלות המשמורנים המוצעים בעת ההפרות האמורות - שירות המבחן לא המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

13. בתאריך 29.11.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד הורה לשירות המבחן לערוך תסקיר משלים בעניינו של העורר, ולבחון פעם נוספת שני משמורנים בשים לב לכך שלא היתה התייחסות קונקרטית בתסקיר האמור ליכולתם לשמש כמשמורנים, וליכולת הפיקוח שלהם. במקביל, כך נקבע, הסניגור יוכל להציע מפקחים נוספים לשירות המבחן. בתאריך 08.12.2016 התסקיר המשלים הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד, ובמסגרתו נבחנו שני המשמורנים האמורים, וכן משמורנים נוספים שהוצעו בינתיים. שירות המבחן מסר כי להתרשמותו המפקחים המוצעים אינם מתאימים. משכך גם בתסקיר זה שירות המבחן לא בא בהמלצה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

14. בתאריך 11.12.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד הכריע בבקשה לעיון חוזר שהוגשה בתאריך 03.11.2016 ובמסגרתה הורה כדלקמן:

"... הגעתי למסקנה כי ניתן להורות על שחרורו של המשיב (העורר - ח"מ) בתנאים, אולם בהעדר מפקחים ראויים, יש מקום להורות בעת הנוכחית על מעצרו עד להחלטה אחרת, תוך מתן אפשרות למשיב להציג בכל עת מפקחים אחרים מאלו שהוצעו, ואלו יבדקו ע"י שירות המבחן" (ראו: עמ' 48 להחלטה).

15. בתאריך 19.12.2016 העורר ערר על ההחלטה מתאריך 11.12.2016 לבית משפט זה. בתאריך 25.12.2016

חברי, השופט א' שהם, הורה - לבקשת העורר - על מחיקת הערר, בצינו כך:

"לאור טענות שנשמעו על ידי בא-כוח העורר, לגבי גישתו של שירות המבחן כלפי העורר וביחס למפקחים שהוצעו עד כה על ידו, הנני משוכנע כי בדיקתו של שירות המבחן תיעשה במקצועיות ובפתיחות מלאה, כפי המקובל, מאז ומתמיד, בגוף זה" (ראו: בש"פ 9880/16 ואזנה נ' מדינת ישראל (25.12.2016)).

16. בתאריך 09.01.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד תסקיר משלים נוסף (שלישי במספר) בעניינו של העורר, במסגרתו נמסר כי שירות המבחן ראיין מספר משמורנים פוטנציאליים נוספים ומצא מועמדת אחת מהם (גב' זוהר) - כמתאימה. משלא נמצאו משמורנים נוספים - שירות המבחן חזר על המלצתו מהתסקירים הקודמים, כי בהעדר תכנית פיקוחית הנותנת מענה הולם לסיכון הנשקף מהעורר - לא ניתן לשחררו לחלופת מעצר.

17. בתאריך 23.01.2017 נוכח המלצתו השלילית של שירות המבחן - בא-כוח העורר הגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לבדיקת המשמורנים המוצעים על ידי בית המשפט. במסגרת הבקשה נטען, בין השאר, כי עמדת שירות המבחן מוטת, וכי נוכח השתלשלות הדברים המתוארת מעלה - על בית המשפט הנכבד לבחון את המשמורנים המוצעים באופן בלתי אמצעי.

18. בתאריך 24.01.2017 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי הנכבד באשר למפקחים המוצעים ולהמלצות שירות המבחן. במסגרת הדיון - הצדדים היו חלוקים ביחס לטיב המפקחים המוצעים, ובאשר לאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר. בתאריך 05.02.2017 בגדר דיון המשך, בית המשפט המחוזי הנכבד נענה לבקשת בא-כוח העורר וראיין 8 משמורנים שהוצעו על ידי העורר.

19. בית המשפט המחוזי הנכבד דן, לאור כל האמור לעיל, בשאלה האם תסכון בעניינו של העורר חלופת מעצר. בסיכומם של דברים בית המשפט המחוזי הנכבד הורה בתאריך 09.02.2017 על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, בקובעו, בין השאר, כי מסוכנותו של העורר נלמדת מעובדות כתב האישום. עוד ציין כי התנהלות העורר, במסגרתה העורר: "ברוב עזות מצח הפר את תנאי שחרורו הקודמים הפרה בוטה ביותר בלשון המעטה" (ראו: שם בעמ' 64) - הפחיתה במידה רבה את האמון שניתן לתת בו; כן נלקחה בחשבון המלצתו השלילית של שירות המבחן, העולה מארבעת התסקירים שהוגשו בעניינו של העורר (ומרביתם פורטו בהחלטה זו), בגדרם נדחו כל המפקחים המוצעים, זולת המשמורנית הנזכרת לעיל והתרשמותו של בית המשפט המחוזי הנכבד כי המשמורנים המוצעים אינם מתאימים לשמש בתפקיד זה.

מכאן הערר שבפני.

טענות הצדדים

20. במסגרת הערר - בא-כוח העורר טוען כנגד האמור בתסקיר לעניין פסילת המשמורנים המוצעים, נוכח כך, שלשיתו, קצינת המבחן: "החליטה שהעורר עצמו איננו בר שחרור". עוד הוא גורס כי בית המשפט המחוזי הנכבד,

אשר בחן בעצמו את המשמורנים, שגה משפסל אותם. בא-כוח העורר טוען גם כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקובעו כי העורר הפר את תנאי מעצרו, שכן לשיטתו לא מדובר בהפרה כלל ועיקר. זאת מאחר שהחומר שהועבר לליאור – ממילא היתה לו הזכות לקבלו. בא-כוח העורר אף מדגיש כי לעורר נגרם עינוי דין עקב מעצרו בשים לב לכך שהמשפט העיקרי טרם החל וכי טרם ניתן מענה לכתב האישום. כן צוין כי לעורר עדיין לא מונה סניגור להליך העיקרי וכי היקף חומר הראיות הוא עצום וכולל: מאות עדי תביעה ועשרות עדי הגנה, אלפי דיסקים של הקלטות, 156 קרגלים של חומר ראיות, ומעל 1,000 הודעות מרובות עמודים, ולפיכך נגרם לעורר עינוי דין עקב מעצרו. בא-כוח העורר רואה עוד חיזוק לעמדתו, בכך שטרם מעצרו הנוכחי – העורר היה משוחרר ארבעה חודשים "ללא כל מסוכנות", לטענתו. עוד נאמר בעניין זה כי נוכח ההפרה הנטענת של תנאי השחרור המגבילים – העורר נעצר, בעוד שליאור שוחרר לחלופת מעצר.

21. בתאריך 20.02.2017 במסגרת הדיון בערר שהתקיים בפני – בא-כוח העורר שב וחזר על טענותיו בערר שבכתב.

מנגד, באות-כוח המשיבה ביקשו לסמוך ידן על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, וטענו כי העורר הפר הפרה בוטה את התנאים המגבילים שהוטלו עליו, וכי הפרה זו מעצימה את המסוכנות הנשקפת מהעורר. משכך, לשיטתו, אין מנוס מלעצור את העורר עד לתום ההליכים. עוד נטען כי בא-כוח העורר הסכים בשעתו לכך שמתקיימות בעניינו ראיות לכאורה וכי מתקיימת עילת מעצר. באשר למשמורנים המוצעים – באות-כוח המשיבה טענו כי ככל שימצאו משמורנים מתאימים, פתוחה בפני העורר האפשרות להגיש לבית המשפט בקשה לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

22. במהלך הדיון הצעתי הצעות לצדדים שעשויות היו ליתר את ההכרעה במכלול, ואולם אלה לא הסתייעו מסיבות שונות, נוכח העובדה שלאחר שהעורר נתן הסכמתו להן (והמשיבה לא הביעה באותו שלב את התנגדותה לכך) – באת-כוח המדינה הודיעה כי היא איננה מקבלת אותן. לכן יש לפסוק בבקשה שלפני – על פי הדין.

אעבור עתה איפוא לליבון הדברים ואולם טרם שאעשה כן אציין כי בתום הדיון הוריתי כי עד ובכפוף להחלטה אחרת – יישאר העורר במעצר.

דיון והכרעה

23. לאחר העיון בערר ושמיעת טענות באי-כוח הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל חלקית בהתאם ובכפוף לאמור בפיסקאות 28-29 שלהלן. עתה יובאו, בקצרה, טעמי למסקנה זו.

24. החלטה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המתנהלים נגדו תלויה בקיומם של מספר תנאים מצטברים:

ראשית, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו הנטענת של העורר. במסגרת בחינת התשתית הראייתית הלכאורית, על בית המשפט לבחון האם בידי המשיבה מצויות ראיות גולמיות, אשר יש בכוחן להצביע, על פני

הדברים, על סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-148 (1996)). בשלב זה, בית המשפט איננו נדרש למשקלן של הראיות, או למהימנותם של עדים, אלא מותר שאלות אלה להכרעת בית המשפט בהליך העיקרי (ראו: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013); בש"פ 1575/17 משהראוי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (05.03.2017)).

שנית, יש לבחון האם, בנסיבות העניין, קמה עילת מעצר.

שלישית, וככל שהתשובה לשני התנאים הראשונים היא בחיוב – בית המשפט יבחן האם קיימת אפשרות להגשים את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה. במסגרת זו ניתן לבדוק גם את האפשרות להורות על מעצרו של הנאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, או לבחון חלופות מעצר אחרות (ראו: סעיפים 21, ו-22א-22ג לחוק המעצרים; בש"פ 3545/15 מדינת ישראל נ' חיים (08.06.2015); בש"פ 8155/15 קלר נ' מדינת ישראל (09.12.2015); בש"פ 4256/16 חסין נ' מדינת ישראל (20.07.2016); בש"פ 6074/16 דומראני נ' מדינת ישראל (22.08.2016)).

25. בנידון דידן, אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר (ראו: עמ' 50 ו-52 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מתאריך 05.02.2017). על כן נותר לבדוק האם קיימת אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרורו של העורר לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 7133/14 מרעי נ' מדינת ישראל (04.11.2014)).

26. בפסיקה נקבע כי שחרור לחלופת מעצר תלוי, בין היתר, בשאלה האם ניתן לתת אמון בנאשם. בחינתה של סוגיה זו תעשה, בין שאר, באמצעות בדיקת: עברו של הנאשם; התנהגותו במהלך האירועים מושאי כתב האישום; ונסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה (ראו: בש"פ 7129/15 מדינת ישראל נ' גפני, פסקה 20 (28.10.2015); בש"פ 6613/16 ברלנד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (15.09.2016)). בנוסף על כך, נבחנת השאלה האם חלופת המעצר המוצעת מהווה כללית מענה הולם לתכלית המעצר באופן "המתקבל על הדעת" (ראו: בש"פ 4658/15 פישר נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (09.07.2015)).

בנסיבות שבפני, לעורר עבר פלילי עשיר ומגוון (כמפורט בפסקה 12 שלעיל), ולפי התרשמות שירות המבחן נשקפת ממנו: "רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות מרמית ועוברת חוק" (ראו: תסקיר שירות המבחן מתאריך 28.11.2016, עמ' 3). יתר על כן מהשתלשלות הליכי המעצר שתוארה לעיל, עולה כי בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על שינוי תנאי מעצרו של העורר – ממעצר מאחורי סורג ובריא ל"מעצר בית" מלא, ואולם העורר לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו והפר את תנאי שחרורו באופן בוטה. זה המקום להוסיף כי חרף ניסיונותיו של העורר למזער את עצמת ההפרה במסגרת הערר שבפני – חברי, השופט ס' ג'ובראן, כבר קבע כי מדובר בהפרה חמורה (ראו: פסקה 11 שלעיל), ואין לפיכך מקום להידרש לסוגיה זו בשנית כאן.

הנה כי כן נוכח התנהלותו של המבקש עד כה – ובכלל זה חומרת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום – אכן קשה לתת בו אמון.

27. דברים אלו נכונים ביתר שאת מקום בו שירות המבחן לא בא בהמלצה על שחרורו של העורר, כבעניינו. יפים לעניין זה הדברים שצינתי ב-בש"פ 6277/16 מדינת ישראל נ' ששון (12.09.2016):

"הגם שבית המשפט איננו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, הרי שסטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל" (ראו: שם, בפיסקה 21).

28. עם זאת, ולא בלי התלבטות, סבורני כי חרף חומרת המעשים המיוחסים לעורר, כעולה מכתב האישום, למסוכנות הנשקפת הימנו, ובקושי ליתן בו אמון – יש מקום, בנסיבות, בהתחשב: במורכבות הפרשה, בהיקף העצום של החומר הרלבנטי (המחייב מפגשים ממושכים ותכופים בין העורר לבין הסניגור), בצפי להתמשכות ההליכים ובהחלטות הקודמות בעניינו (ראו פסקאות 14 ו-15 שלעיל) – כי עניינו של העורר יוחזר לבית המשפט המחוזי הנכבד, כדי שישקול את האפשרות להשמתו של העורר ב"מעצר בית" מלא בתנאי פיקוח אלקטרוני, והכל בכפוף להשתת ערבויות נכבדות ותנאים נוספים, וזאת מבלי לקבוע מסמרות. לפיכך אני מורה כדלקמן:

(א) העורר יציע לשירות המבחן עד לתאריך 02.04.2017 שלושה משמורנים חדשים, בנוסף למשמורנית שכבר אושרה כאמור על ידי שירות המבחן (גב' זוהר).

(ב) הצעה זו, ככל שתוגש על-ידי העורר, תיבחן על ידי שירות המבחן ועל-ידי מנהל הפיקוח האלקטרוני עד לתאריך 06.04.2017.

(ג) בית המשפט המחוזי הנכבד ידון בהצעת העורר, ככל שתוגש כאמור וכן בממצאי הגופים, הנזכרים בס"ק ב) שלעיל – בהקדם האפשרי, ויכריע בה כאמור לעיל, על יסוד כל החומר שיונח בפניו, והכל על פי מיטב שיקול דעתו במכלול.

29. סוף דבר – הערר מתקבל חלקית בהתאם ובכפוף לאמור בפיסקה 28 שלעיל. בשלב זה, ועד החלטה אחרת – העורר יישאר במעצר.

ניתנה היום, ג' בניסן התשע"ז (30.3.2017).

ש ו פ ט